

Bilag 16.

Sindssygehospitalet i Augustenborg.

Overlægen.

Augustenborg, den 8. Februar 1938.

Ved Skrivelse af 1. ds. (Journ. 2. K. 1937, Nr. 1031) har det høje Ministerium anmodet mig om en Udtalelse om Forslag til Lov om sindssyge Personers Hospitalsophold. Saaledes foranlediget skal jeg hermed udtale følgende, idet jeg alene skal begrænse mig til de Ændringer til det foreliggende Lovforslag, som jeg mener at burde tilraade, og afholde mig fra Udtalelser af mere almindelig Karakter.

ad § 1, Stk. 2. Det maa ud fra Sindssygehospitalernes Tarv anses for ønskeligt, at denne Paragraf ogsaa kommer til at omfatte psykisk abnorme Epileptikere, d. v. s. Epileptikere med udprægede Karakterforandringer, idet Erfaringen har vist, at saadanne Patienter ikke sjældent kan komme i en saadan sjælelig Uligevægtstilstand, at Fare for andre maa siges at foreligge og Tvangsindlæggelse herved paakrævet, uden at der kan siges at foreligge egentlig Sindssygdøm i dette Ords egentlige medicinske Betydning.

ad § 2, Stk. 2. Idet jeg efter Omstændighederne intet finder at indvende mod Formuleringen af Bestemmelsen om, at Tvangsindlæggelse ogsaa skal kunne finde Sted for at forebygge, at Udsigterne for den syges Helbred væsentlig vil forringes, hvis Indlæggelsen ikke finder Sted, skal jeg fremhæve den katastrofale Betydning for al Sindssygebehandling, som vil følge af, at Bestemmelserne om Tvangsindlæggelse ikke omfatter Farlighed overfor andre og derfor ikke giver Mulighed for en omgaaende Tvangsindlæggelse i disse Tilfælde.

I § 10 ses der ganske vist at være truffet Bestemmelse om, at der over for sindssyge Personer, hvis Sygdom maa anses for at rumme Fare for Retssikkerheden, skal træffes Sikkerhedsforanstaltninger af Overøvrigheden. Imidlertid vil en saadan Resolution af Overøvrigheden næppe kunne fremskaffes før end i Løbet af et Par Døgn, i hvilket Tidsrum den syge maa antages at skulle tages i Forvaring af Politiet. Det staar mig ikke klart, hvorledes der vil være at forholde sig i saa Tilfælde, bl. a. om det vil være nødvendigt at fremstille den syge i Grundlovsforhør, og om der eventuelt skal rejses Sigtelse mod den syge. Desuagtet kan der efter det foreliggende Forslag næppe herske Tvivl om, at den syge maa hensættes i Arresten, indtil Resolutionen fremskaffes fra Overøvrigheden, der formentlig maa forudsættes at have saavel Ret som Pligt til selvstændigt at danne sig et Skøn over den foreliggende Sag og til eventuelt at søge fremskaffet yderligere Oplysninger til Belysning af Farligheden.

I Sønderjylland, hvorfra herværende Hospital optager sine Patienter, bestaar der, saaledes som det formentlig vil være bekendt fra Tiden før Genforeningen, i udbredte Befolkningslag en betydelig Animositet imod Politiet, hvis Oprindelse gaar tilbage til Køller-Politikens haardhændede Anvendelse af Politi overfor dansk-sindede Undersaatter. Det er derfor en Kendsgerning, at den sønderjyske Befolkning saa vidt muligt undgaar Politiets Medvirken ved Indlæggelse af sindssyge. Hospitalet har forlængst fundet det nødvendigt, at tage Hensyn hertil, hvorfor Hospitalet altid er beredt til at efterkomme enhver Anmodning om øjeblikkelig Indlæggelse, der fremsættes f. Eks. telefonisk, og selv om de fornødne Indlæggelsespapirer ikke har kunnet bringes i Orden.